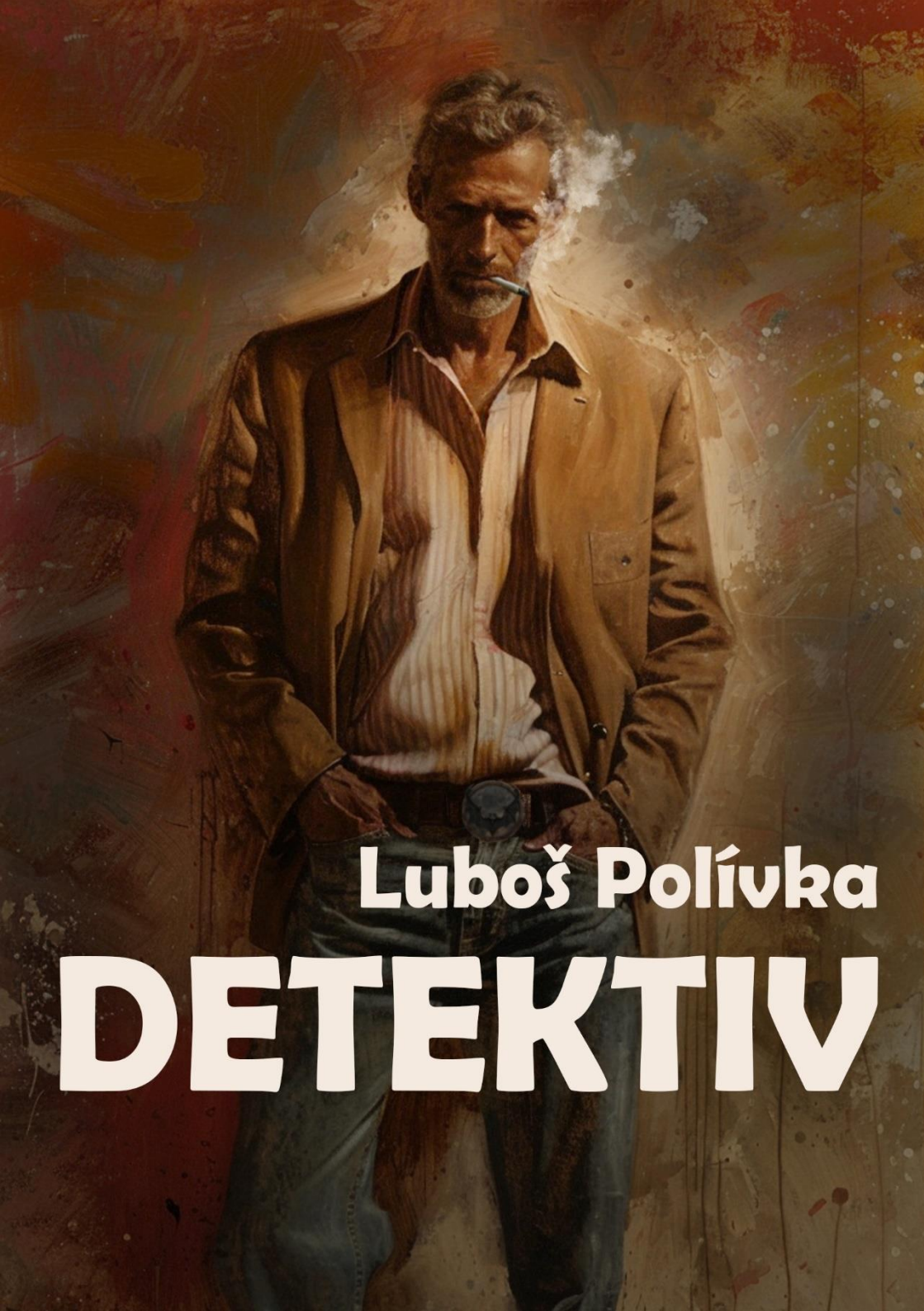

Luboš Polívka

DETEKTIV

DETEKTIV

Luboš Polívka

SRDEČNÉ POZDRAVY Z HAITI

Kapitán Kašmír seděl ve své kanceláři a nivě hleděl do modrých očí své ženy. Těšil se na její lasagne, na svou pohovku, pivo a fotbal v televizi. Počasí bylo tak teplé, a tak si může před žvancem zajít na koníčky. Procházka mu udělá dobře: paráda, jeho žena má přesčas – což je ještě lepší. Natáhl svou línou paži a sklopil vystavenou fotografii své manželky Evy (ještě předtím jí poslal vzdušný polibek) – ze všeho nejvíc se těšil na to, že její modré oči dnes – až do večera – neuvidí. Zaznamenal pohyb v kancelářích. Za prosklenými dveřmi se k němu blížil podporučík Vondráček. Vytáhlý chlapík si rukou přičísnul vlasy, s hnědými deskami na prsou a omluvným úsměvem na tváři zaklepal na dveře kanceláře svého šéfa.

„Vstupte, Vondráčku,“ vyzval ho kapitán Kašmír.

„Pane kapitáne, tomu nebudete věřit!“

„Už teď nechci věřit, že se mi pokoušíte zkazit páteční odpoledne, Vondráčku.“

„Je mi to moc líto – vy jste měl asi dneska něco v plánu, co?“

„To si pište, člověče! – Dneska je ze mě slaměný vdovec – až do večera.“

„Víte, ten Polívka – “

„To detektivní pako? Co je s ním?“

„On měl pravdu.“

„V čem?“

„Ve všem.“

„Tím myslíte ty jeho vědecko-fantastické bláboly?“

„Ano, pane kapitáne.“

„Cože? Vyloučeno, Vondráčku! Osobně znám desítky, možná i stovky lidí, kteří by byli schopni podepsat petici za to, aby ten mamlas byl zbaven svéprávnosti.“

„To je sice dost možný, šéfe, ale všichni ty lidi, o kterých mluvil – jsou vážně v evidenci...“

„Mají záznam?“

„Ne, jsou mrtví!“

„Sbohem, lasagne...“

Vondráček otevřel hnědé desky a položil je na Kašmírov stůl.

„Podívejte se, šéfe, pachatel číslo jedna: Kamil Lukavský, zemřel před měsícem, tělo se ztratilo při převozu do márnice.“

„Sbohem, pivíčko...“

„Pachatel číslo dva: Radana Strupková, zemřela před dvěma měsíci, tělo bylo odcizeno z márnice.“

„Sbohem, fotbálku...“

„A nakonec: pachatel číslo tři: Miroslava Lukavská, zemřela před měsícem, tělo se ztratilo při převozu do márnice.“

„Oni byli sourozenci či co?“

„Ti Lukavští?“

„Ano.“

Vondráček se začal přehrabovat v papírech, vyndal složky obou pachatelů Lukavských a porovnával je: „Ehm..., jo šéfe, teda ne – byli to manželé. Zahynuli spolu při autonehodě.“

„Otřesné, ani ve smrti neměl klid.“ Kapitán Kašmír se podrbal na hlavě.

„Takže, to, že se na záznamech té loupeže v klenotnictví chovali jako silní narkomané v tak otřesném stavu, se dá vysvětlit tím, že – “

„Že byli po smrti, pane kapitáne.“

„Hm, ten Polívka – je ještě pod zámkem?“

„Je tam.“

„Za co ho tam vůbec držíme?“

„Ještě jsme proti němu nevznesli žádný obvinění.“

„Chcete říct, že ho tam držíme už víc jak půl dne jen tak?“

„Ehm, no...“

„Sbohem, koníčky...“

Než ke mně přicupitají ti dva kriminalističtí šašci, vyčistím si fajfku zápalkou, převezmu slovo od (nepříliš zdatného) vypravěče z minulosti – převedu vás do současnosti a obeznámím s tím, jak se věci vlastně mají:

Jmenuji se Polívka, jsem soukromý detektiv a zrovna teď sedím ve vyšetřovací vazbě. Mám na sobě svou obvyklou kostkovanou košili, hnědý klobouk s poněkud širší obrubou, seprané džíny a farmářky v barvě hořčice. To jen tak – pro představu... Jsem středně vysoký, nosím plnovous, náramkové hodinky s koženým páskem po svém dědovi, má postava je... docela plnoštíhlá, řekl bych; v posledních letech jsem trochu nabral na váze – hlavně v oblasti břicha. Jsem čtyřicátník a práci detektiva se věnuji poměrně dlouhou dobu (ale zato nijak zvlášť úspěšně). Všechno by měl prolomit tenhle případ.

Ted' k tomu případu a důvodu, proč mě sem zašili: Abych se uživil, беру ledacos: sleduji nevěrné manželky nejistých manžilků, bonzuji simulující invalidy pojišťovnám, vyšetřuji drobné krádeže, i hlídám parkoviště... Nedávno si mě najalo příbuzenstvo dvou manželů, jejichž těla se ztratila při převozu do márnice. Myslel jsem, že to bude spíš taková dohadovačka s těmi neschopnými imbecily, kteří je (manžele Lukavské) do márnice vezli. Domníval jsem se, že bude stačit, když ty márníčňáky budu sledovat a nachytám je při jasné nekrofilní činnosti a Kamil a Mirka budou zase na světě. Zmýlil jsem se: zaměstnanci márnice nejenže nevykazovali známky žádných nekalých sexuálních úchylek, ba na opak se, soudě podle dlouhodobého sledování, jevíli jako slušní a spořádaní lidé. Tady jsem narazil.

První stopu mi přihrál kamarád z forenzního, který mě informoval o tom, že byla nalezena DNA „těch údajně zesnulých manželů“ na místě činu krádeže v klenotnictví, téměř na opačném konci státu. Sakra divné, ale aspoň něco, řekl jsem si. Původně byla z činu obviněna skupinka feťáků, která byla v tu dobu poblíž místa činu a pokuřovala durman. Dotyční zfetovaní se při běžném výslechu přiznali, že prý chtěli „šlohnout pár klenůtků,“ ale když vlezli do obchodu vysklenou výlohou a spatřili na zemi durman – touha po droze byla silnější než materiální obohacení. DNA mrtvých a durman ve vyloupeném klenotnictví? Divnější a divnější, jak řekla Alenka v říši divů, nebo Johanka z Arku, nebo nějaká jiná bláznivá smyšlená

postava, co já vím. No a zbytek vám povím až s těmi policejními šašky, protože se nerad opakuji.

Kapitán Kašmír přistupuje k mřížím.

„Tak, detektive Polívko, jste volný,“ oznamuje mi.

„Taky vás zdravím, dobrý den.“

„Detektive Polívko,“ sklání kapitán kajícně hlavu, „doufám, že vás nebudeme muset předvolávat oficiálně k výslechu...“

„O co jde?“ ptám se.

„Chceme se vás zeptat na pár věcí.“

„Ahá – najednou nejsem fantasmagorijní blázen?“

„Za to se vám omlouvám.“

„I za to pako?“

„Za to taky.“

„A za toho paroháče a násosku?“

„Poslyšte,“ hlásí se o slovo podporučík Vondráček, „hrozně se vám omlouváme za všechno.“

„Tak fajn,“ smíruji se, „tak co chcete vědět?“

Vytahuji ze zadní kapsy džínsů zbytek zmačkaného tabáku a začínám si jím ládovat fajfku.

Kašmír se nadechuje:

„Ten případ: ukradená těla, klenoty, zombíci..., o co tady jde?“

„Tak tedy, páni kriminalisté, co za to, když vám to prozradím?“

„Nevzneseme žádné obvinění ohledně té Strupkové.“

(Na tu Radanu Strupkovou – pachatelka číslo dvě – bych býval zapomněl...)

„To byl omyl,“ prohlašuji.

„Vážně to vypadalo, jako když ji chcete znásilnit,“ říká Vondráček.
„Snažil jsem se jí pomoci vstát, ale nešlo to, nemůže se moc dobře hýbat

– je kataleptická. Spadl jsem na ni.“

„Fajn, bereme,“ bere Kašmír. „Co tedy budete chtít?“

„Přístup do policejních záznamů.“

„To nemůžeme!“ odmítá Vondráček.

„Tak tedy nashle, pánové.“

Vstávám jakože k odchodu (i když jsem stále zamčený).

„Dobře, dobře,“ povoluje kapitán Kašmír, „máte je mít.“

„O všem novém mě budete informovat,“ diktuji si další podmínku.

„Fajn.“

„Tak tedy,“ zapaluji si fajfku a poodstupuji tajemně do příšeří cely,
„živí-mrtví..., durman – to všechno má něco společného s černou
magií, vúdú a podobnými náboženskými rituály z Haiti. Tam si
bokori –“

„Co jsou to bokori?“ ptá se Vondráček.

„Zloději duší,“ zpravuji ho.

„Aha.“

„Nepřerušujte ho, Vondráčku!“

„Ano, pane kapitáne.“

„Pokračujte, detektive.“

„Děkuji, kapitáne. Takže ti bokori, neboli zloději duší, si
z nevinných obětí dělají svou armádu zombiech...“

Nikdo nic neříká...

„Teď jsem čekal otázku,“ napovídám publiku.

„Cože?“ diví se kapitán Kašmír. „Ach tak, no – jak tu armádu dělají?“ Uspokojen otázkou – pokračují: „To se vezme prach z čtverzubce fugu – tý jedovatý ryby – a dá se oběti do bot nebo se jí třeba foukne do obličeje. Fugu má v kůži, játrech a pohlavních orgánech látku tetrodoxin, která způsobí postupné ochrnutí svalstva, až po úplnou paralýzu těla. Člověk se dostane do takzvaného kataleptickýho stavu, kdy mu smysly normálně fungují, normálně vnímá, ale nejeví žádný známky života, dokonce tlukot srdce v takovém stavu neodhalí ani nejlepší stetoskop. Každý lékař oběť prohlásí za mrtvou. Nešťastník se pohrbí a tím příběh pro jeho blízký končí. Ale bokori ho vykope, počká, až trochu odezní účinky tetrodoxinu, který ale nikdy neodezní úplně, a oběť si zotročí pomocí durmanu a atropinu – udělá z něj feťáka závislýho na opiátech.“

„Co s ním ten bokori pak provádí?“ ptá se kapitán.

„Na Haiti se většinou takovej otrok používá na těžkou práci a tak.“

„Tady se vycvičují na krádeže,“ prozírá Kašmír.

„Zní to neuvěřitelně, ale všechno nasvědčuje tomu, že je to tak.

Udělejte Radaně testy na tetrodoxin – určitě budou pozitivní.“

„Jak jste věděl, kde Radanu Strupkovou hledat?“

„To je takový zvláštní...,“ váhám s odpovědí.

„No ták, nesmíme si přece navzájem nic zatajovat, kví pro kvó, detektive.“

„Zdálo se mi o tom,“ přiznávám nakonec.

„Vy míváte vize?“

„Ne, jen hodně zvláštní sny, a když si je správně vyložím – můžu podle nich jednat k svému prospěchu, chápete?“

„Co je to kví pro kvó?“ vyzvídá podporučík Vondráček.

„To bylo ve filmu Mlčení jehňátek, Vondráčku, a nepřerušujte nás věčně – teď nevím, na co jsem se chtěl zeptat.“

„Podle mě,“ bafám z fajfky a dívám, jakoby za kriminalisty, „tam, kde se našla Radana Strupková, budou i manželé Mirka a Kamil Lukavští. Nebo minimálně nebudou daleko.“

„Ano, asi na tohle jsem se chtěl zeptat.“

„Bud' to se Radaně povedlo utéct nebo...“, přemýšlím nahlas.

„Nebo?“

„Nebo: soudě podle toho jejího stavu, se její katalepsie zhoršila a oni ji s tak špatnou motorikou už nemohli potřebovat,“ domnívám se.

„Co to znamená?“

„To by znamenalo, že Lukavští budou někde mnohem dál – někde úplně jinde.“

„Jistě,“ souhlasí kapitán, „když se jí potřebovali zbavit, tak ji nevyhodí někde poblíž Lukavských – abychom se k nim pak mohli snadno dostat. Myslíte, že je drží někde ve sklepě nebo –“

„Každopádně si myslím, že pachatelů je víc.“

„Páni,“ žasne podporučík Vondráček, „co to může být za netvory!?“

Takhle, jak tam tu Strupkovou nechali – v takovém stavu – to je –“

„Horší, než kdyby ji zabili a zakopali,“ dokončuje Vondráčkovu větu smutně Kašmír.

„To je.“ Navrhuji: „Navrhuju tam zajet a prozkoumat stopy na tom místě i okolí.“

„Pojedeme v mém autě,“ říká rozhodně kapitán Kašmír a já i podporučík Vondráček jen přikyvujeme. Podporučík Vondráček si ještě „skáče“ do svého stolu v kancelářích pro služební pistoli. Zastihuje nás (mě a Kašmíra) ve vestibulu, u východových dveří z policejní stanice.

„Kapitáne, Mazoch je mi v patách!“ plive ze sebe udýchaně.

„Co chce ten severní Ir?“

Vrhám kolem sebe nechápavé pohledy.

„Protestant,“ obeznamuje mne Vondráček.

„Kapitáne Kašmíre,“ huláká seržant Mazoch přibíhaje k nám, „já protestuji!“

„Proti čemu zase protestujete, Mazochu?“

„Kam jedete? Víte přece, že mě nemáte z případu vynechávat.“

„Víme, Mazochu, a víte vy kolik je hodin? – máme padla. Z ničeho vás nevynecháváme.“

„Kapitáne, vsadím se, že následující akce se týká případu, který vyšetřujeme společně,“ dívá se po mně po očku Mazoch a dává si pozor, aby přede mnou nevyzradil něco, co bych (jako běžný občan) zřejmě neměl vědět, „nechte mě, abych jel s vámi,“ žadoní.

„Následující akce, kterou se chystáme provést, je malý, soukromý mejdan u detektiva Polívky,“ ubezpečuje ho Kašmír.

„A proč si Vondráček bral ze stolu služební zbraň? Pro zpestření mejdanu? Na ruskou ruletu?!“

„Potřebuje si ji vyčistit, Mazochu. A teď, když dovolíte, nás omluvte – je víkend: půjdeme se trochu pobavit.“

„Dobře, teda mejdan u detektiva Polívky, jó? Vy všichni, jó? Tak to tam asi bude i Polívkovo stará, cо?“

„Podržte mi klobouk!“ pronáším k podporučíkovi a podávám mu svou pokrývku hlavy.

„Nechte toho, detektive,“ zastavuje mne Kašmír svými línými pažemi, „dneska musí být seržant Mazoch ještě schopen mazat náčelníkovi Olexovi hemeroidy, zítra přinést snídani do postele a v neděli mu zase bude sekát trávník.“

„Co prosím?“ píská Mazoch. „Tak to si pište, že se takovouhle urážku náčelník Olexa dozví!“

„Jak jinak,“ pronáší klidně kapitán.

V kazajkovém doprovodu kriminálního důstojníka Vondráčka nasedám do modrého sedanu ford mondeo, osobní vůz kapitána Kašmíra...

Můj automobil, volkswagen brouk korozního odstínu, je už nějakou dobu nepojízdný a jeho útroby mi, střídavě s mou kanceláří, slouží jako útočiště pro nocleh. Proč?

Detektiv Polívka seděl ve své kanceláři, když vtom mu zazvonil mobilní telefon. Volal mu jeho soused Milan – ne, ne, klasický Vypravěči. Je to sice minulost, což je tvoje parketa, ale TOHLE si odvyprávím sám:

Takže, vzal jsem ten telefon a soused Milan mi do pravého ucha říká:

„Nechci rušit, ale mohl byste si ji trochu zklidnit, detektive?“

„Co prosím?“ nechápal jsem.

„No, svoji starou.“

„Moji starou? Proč zklidnit?“

„Počkejte, to jako chcete říct, že to s ní zrovna neděláte?“

„Cože?! Já sem teď u sebe v kanclu. Jak je to dlouho?“

„No, právě teď bych řek... že do toho zase bušíte.“

Nasedl jsem do svého brouka, nastartoval, zařadil jedničku a sypal to pekelně domů. Vytáhl jsem cigaretu, dal si ji do úst, zařadil dvojku a odbočil na hlavní. Dvojka trochu vyhazuje, a tak jsem si zapálil žváro a dal tam trojku. Jel jsem jako šílenec, předjížděl jsem autobusy, sanitky i jeden pohřební vůz. Před domem jsem vystřelil z auta, aniž bych zamknul. Vběhl jsem do domu. Byl to činžák. Před dveřmi následovalo uklidnění a pak jsem pomalu strkal klíče do zámku. Nezasunul se – zamkla a klíč nechala zevnitř v zámku. Vyšel jsem ven a zapálil si další cigaretu. Dal jsem si mohutný šluk, retko zahodil a vyšplhal jsem po hromosvodu na náš balkón. Byl otevřený, tak jsem vešel do bytu. V obýváku nikdo. V ložnici někdo byl – vytáhl jsem zbraň (pistole desert eagle: těžká, skoro nepoužitelná zbraň, která se navíc zasekává, ale vypadá hrozivě), kterou nechávám většinou jen decentně zastrčenou za pasem a skrytou pod látkou kostkované košile – a modlil se, ať je to zloděj. Šel jsem tiše.

„Čau,“ vzhledl ke mně překvapeně soused Roman, natahující si kalhoty. Neříkal jsem nic, jen jsem mu namířil na hlavu. Moje žena byla v koupelně.

„Hele, kámo, to je – víš – já se – to je – ...“

Když moje žena uslyšela Romanův smysluplný monolog, vešla do ložnice. Měla na sobě černé negligé (nikdy jsem ho neviděl), síťované punčochy, jehly a rozepnutý saténový župan. Namířil jsem na ni a pak zase na Romana.

„Kámo! Fakt, to je –, hele – ...“

Ta coura jen vzdechla, obrátila oči v sloup a klidně se posadila na kraj postele.

„Prosím tě, že se vzrušuješ,“ mluvila k Romanovi, „ten se na nic nezmůže.“

„No jasně, kámo, vždyť v klidu, ne?“

„Jen se na něj podívej: je mimo. Všichni v jeho věku mají dávno rodiny, staví, budují kariéru a on se rozhodne být detektivem. Na nic se nezmůže.“

A taky že jsem se nezmohl. Svěsil jsem pistoli a odešel. Vyšel jsem ven a nasedl do auta. Bylo horko, zapnul jsem klimatizaci a naladil rádio. Hráli Smashink pumpkins Try try try. Nemělo to cenu. Hodil jsem kvér na sedadlo spolujezdce, nastartoval a dal tam zpátečku. Z hlavní odbočoval tranzit a napálil to do mě zleva...

„Tak k tý Strupkový nás pustěj nejdřív v pondělí, kapitáne,“ típe svůj mobilní telefon podporučík Vondráček, sedící na sedadle spolujezdce.

„Bezva,“ trousí ironicky kapitán Kašmír, který řídí. Já sedím vzadu a kouřím (pro změnu) cigaretu.

„Jedno mě zajímá, detektive,“ oslovuje mne Kašmír, „jestli to všechno nakonec bude pravda – to s tím Haiti, durmanem,

zombíkama, klenotnictvím a tak, chtěl bych vědět, jak vás napadlo si to takhle spojit. Jak jste na to přišel?“

„Já na to nepřišel.“

„A kdo?“

„William Goat.“

„Kdo to je?“ ptá se Vondráček.

„Já vím,“ chlubí se tiše kapitán Kašmír, „to je ten spisovatel. Je docela výstřední, ale jinak spíš druhořadý.“

„Málokdo ho zná. Je to šílenec, ale někdy se mu v tom jeho mozku urodí kloudná myšlenka,“ představuji spisovatele.

„A jak na to přišel on?“ ptá se Kašmír.

„Stalo se to tenhle čtvrtek. Sedím takhle v baru, popíjím, když se ke mně připotácí tenhle brakovej spisovatel. Obvykle pracuju i piju sám, jen pod dohledem svého kaktusu, kterej mám v kanceláři, ale tehdy jsem měl už něco vypito, a tak jsem mu řekl, ať si přisedne. Začali jsme se bavit – už ani nevím o čem – a on najednou stočil téma na tenhle případ.“

„Co říkal?“

„Že o něm slyšel v televizi, o těch zmizelých tělech... Už si to přesně nepamatuju. Jediný, co mi utkvělo v paměti, byla věta, že si mám dojít do knihovny. Vůbec mě to netankovalo – já na čtení moc nejsem, ale poznamenal jsem si to (JÍT DO KNIHOVNY. PŮJČIT SI KNÍŽKU O HAITI A VÚDÚ PRAKTIKÁCH). Ráno jsem ten lísteček našel v kapse u kalhot, a tak jsem tam ještě s kocovinou zašel a půjčil si o tom dvě knížky. Něco málo jsem z nich přečetl a nápad byl tu.“

„Páni,“ žasne zase Vondráček, „William Goat. Co on je vůbec zač? Nějakej Skot?“

„Je to původně Ir, že ano, detektive?“ hádá Kašmír.

„Ne ne, ani jedno. Je to podivín, ale díky němu se nám ten případ alespoň trochu hejbe.“

„A jak jste věděl, kde hledat Radanu Strupkovou?“ ptá se Kašmír.

„Dostal jsem tip,“ lžu...

Protože to („ve skutečnosti“) bylo asi takhle:

Podruhé uvedl William Goat věci do pohybu dnes nad ránem, kdy mne navštívil ve snu. Vedl mě blátivými cestičkami, vedoucími z hustého lesa, celou dobu neskutečně kouřil a co chvíli si přihnul whisky z lahve. Vyvedl mě ven z jehličnatých houštin a kráčeli jsme dál po polní cestičce k nějakému městečku. Vyšli jsme z lesa a on mi nabídl, ať si loknu. Udělal jsem to – ten nápoj rozpomnění do mne vstoupil a proměnil se v nebyvalé prozření: ta cesta, pole, předměstí toho městečka, domky jeden jako druhý, pozemky obehnané vysokými živými ploty a jehličnatými stromy, zahrady, do kterých není z venku vidět, vilky se stodolami a velkými sklepy – na takovém místě jsem žil. Poznal jsem to. Bylo to městečko, kde jsem se narodil a vyrůstal. Goat se naposledy napil, ukázal na cestičku mezi zahradami a zmizel. Krácel jsem tedy sám mezi těmi zahradami. Zdálo se, že ve vsi nikdo nežije, až jsem v dáli zahlédl postavu sedící, téměř nehnutě, na pařezu. Byla to Radana Strupková a o tom, jestli žije, by se dalo minimálně polemizovat.

Hned po probuzení, jsem vstal a bez snídaně či pomyšlení na ústní nebo tělesnou hygienu jsem se do toho městečka rozjel. Taxíkem.

Našel jsem to místo i Radanu. Chtěl jsem jí pomoci vstát, ale nešlo to – spadl jsem na ni. A pak přišla policie...

„Kde jste se tam vůbec vzali tak rychle?“ ptám se kriminalistů na předních sedačkách.

„Dostali jsme tip,“ říká zamyšleně kapitán Kašmír.

„Od koho?“

„Hm, to je právě to, co nevím. Vondráčku?“

„Zavolám na stanici.“

Podporučík Vondráček nachází v seznamu číslo na policejní služebnu, dává si mobil k uchu a znovu telefonuje.

Krajina kolem mondea ubíhala a začínala mi být znovu povědomá: lesy, pole..., a už vidím dokonce i ty domy na předměstí a jejich pozemky schované za vysokými živými ploty a jehličnatými stromy.

„Tak ten tipař, kterej nám volal, nám prej vzkazuje, že mu nemáme děkovat, stačí, když budeme kupovat jeho knížky.“

„William Goat,“ hádá bez zvednutí hlasu na konci věty kapitán Kašmír.

„Jó jo,“ přitakává podporučík Vondráček.

„Ale to by přece úžasně sedělo...,“ uvažuje Kašmír nahlas

„Jako že to udělal on?“ tlumočím jeho vnitřní myšlenku.

„Buďto je to takový nebojácný génius, nebo je to největší idiot na světě,“ konstatuje kapitán.

„Já bych sázel spíš na to druhý,“ říká Vondráček.

„Bude to spíš někde mezi,“ hájím čest toho neúspěšného umělce.

„Každopádně si ho proklepnem. Jak že se to jmenuje civilním jménem?“ ptá se Kašmír.

„To nevím,“ přiznávám.

„Já taky ne.“

„Snad to bude na Wikipedii. Vy máte chytrý telefon, Vondráčku, zkuste to tam najít.“

„Jasně, šéfe.“

„Máte Facebook, detektive?“ ptá se mě Kašmír.

„Ne, já v tom nejedu.“

„Proč ne? Je to užitečná věc. Dozvíte se tam všechno o vašich známých, oni se dozvídají o vás, nebo se tam můžete setkat s lidmi, které jste dlouho neviděl...“

„Jo, a jistě to má i jiný mouchy.“

„Vy tomu moc nefandíte, že?“

„Vlastně uvažuji, že bych založil asociální síť. Jmenovalo by se to Assbook. Všichni by tam měli fotky jenom svejch zadků a taky by se tam navzájem posílali. Šli by tam jenom na skok a psali by si navzájem něco jako:

„Hele, Růžovej zadku 256, běž už do prdele a dej mi pokoj! Nevyhledávej mě! Nekontaktuj mě! (Viz foto mého kaďáku dnes v 15:46)’ a tak.“

„Máte svérázný přístup ke společnosti, detektive.“

„Já vím.“

„Myslím, že už to mám,“ hlásí nejistě Vondráček.

„Dobře. Zavolejte to chlapcům do kanceláře, ať ho prolustrují, zjistí, kde bydlí a co se patří.“

„Jasně, šéfe. Co když to zvedne Mazoch?“

„Předtím to zvednul on?“

„Ne.“

„Tak když to teď náhodou zvedne on – dělejte, že je to omyl.“

„Jasně, šéfe.“ Přeskočme to:

Ted' už vím, že to městečko bylo jen další botou v botníku nepoužitelných škrpálů. Nenašli jsme tam nic. Klepali jsme na pár dveří, ptali se, jestli si někdo v okolí něčeho nevšiml, ale kde nic, tu nic. Nikdo z dotazovaných obyvatel nejevil žádné známky podezřelosti. Když už jsem tam byl, vzpomněl jsem si, že tam bydlí také lidé, kteří mne najali na tenhle případ. Zaklepal jsem u nich, aby mi vypsali šek – na proplacení mých denních výdajů, ale nebyli doma. Musím se tam zastavit zítra. William Goat byl (jak se dalo očekávat) také slepou uličkou, do které se myšlenky na zločin neobtěžují vjet. Vyjma dvou pobytů v záchytných stanicích byl zcela bez poskvrny a kapitán Kašmír ukončil jeho sledování poté, co potencionální pachatel po dobu čtyřadvaceti hodin sledování: spal, popíjel v baru a naposledy způsobil menší rozruch, když zcela zlitý jako brok žádal o ruku jakousi prostitutku, ta ovšem jeho vyznání a nabídky odmítala akceptovat, minimálně do doby, než jí Goat nezaplatí za předchozí služby.

Je sobota večer; jsem doma, ve sprše. Přesněji řečeno: jsem ve své kanceláři, stojím v dětské vaničce, kterou jsem koupil v bazaru, z kohoutku mám nataženou hadici a sprchuji se. Ještě že tu mám alespoň záchod a umyvadlo s kohoutkem a baterií; zkrátka s vodou.

Odpoledne jsem byl u svých chleboďárců – u manželů Lukavských. Jsou to rodiče Miroslavy Lukavské, té, za kterou mi platí,

abych ji našel. Jsou to moc hodní lidé: paní Lukavská vždycky napeče koláčky nebo buchtu, když ví, že mám přijít. Pan Lukavský mi pochválil hodinky po mém dědovi a já mu pochválil ty jeho (vypadaly velmi moderně). Domluvil jsem se s nimi, aby mi další platbu posílali na bankovní účet, protože je sice rád navštěvuji, ale takhle budu mít přece více času na hledání jejich dcery a zetě. Sami moc peněz nemají, ale i tak by se úplně rozdali: věnují se všelijakým malým charitám, často přispívají humanitárním organizacím a vůbec. Řekl jsem jim, že případ pokračuje dobře a že brzy najdu jejich dceru, zetě i pachatele, pak jsem si vzal šek (i já musím být z něčeho živ).

Sedím za stolem, bafám dýmku, popíjím pivo a studuji dívku měsíce v Playboyi. Před chvílí volal kapitán Kašmír a říkal, že podle něj Goat bokori asi vážně nebude, a tak definitivně ukončuje jeho sledování. Chvilku mluvil o tom, že si zítra půjde vsadit na dostihy a ještě jednou prověří ty lidi z márnice. Nemáme se čeho chytit. A tak se já chápu lahve skotské, a než bych vypil polovinu, spím.

Zdá se, že jsem v nějaké televizní show. Kamery, světla, diváci, studio... Zpoza červeného závěsu přichází moderátor, sedá si na židli, hledí do kamery, a když se na ní rozsvítí červené světýlko, spustí:

„Tak, a po krátkém reklamním bloku jsme zpět. Pokud jste právě zapnuli televizní obrazovky, tak připomínám, že tu máme druhé kolo naší soutěže. Je tu náš dnešní soutěžící: pan Polívka,“ ukazuje na mě. „Vedle něj je tu, jako doprovod, jeho žena. Po její levici sedí její milenec – pan Roman, a vedle něj sedí jeho milenec, tedy milenec milence manželky pana Polívky – pan Marek.“

(Hádáte správně: můj bývalý soused Roman se ve svém volném čase tak trochu věnoval homosexuálnímu kutilství.)

Moderátor se na mne otáčí: „Jste připraven na další otázku?“

„Snad jo.“

„Otázka za pět tisíc korun: S kolika muži vás podvedla vaše žena? Za a) se dvěma, za b) se třemi, za c) s pěti a za d) se sedmi.“

„Proč tam není možnost s jedním?“

Moderátor se začíná smát. „Ale prosím vás...,“ směje se, chechtá se... Moje žena se začíná smát... Řehtají se všichni (vyjma gayů Marka a Romana). Celé studio propuká v burácivý smích...

Ozývá se rána, červený závěs za kameramany se odhrnuje a do studia vchází William Goat s rozmazaným obličejem. V ruce drží sklenici černého piva a pomalu se potácí k nám. Cestou sráží jednu z těch velkých televizních kamer, zastavuje se u moderátora (který ještě zažívá záchvat průjmu smíchu), dopíjí svou pintu, třístí sklenici o zem, chytá smíška za límec, nastavuje si jeho chechtající se tvář a uštěďruje mu direct. Moderátor, po obloukovitém letu, přistává u nohou diváků v první řadě. Už se nesměje. Goat se staví přede mne: jeho obličej je pořád rozmazaný. Jsem trochu v šoku – z těch lidí, kteří se mi smějí. Goat se mnou třese.

„Jó, v pohodě,“ vzpomínám se. Trochu mne propleskává.

„Vždyť říkám, že jsem v pohodě!“

Napřahuje se otevřenou dlaní – že mi jí pořádnou ubalí.

„Né! Jsem vzhůru, nechte toho!“

Goat zastavuje paži v půli pohybu a pak s ní ukazuje do publika. Musím zaostřit: Mezi diváky sedí manželé Lukavští, starší. Panu

Lukavskému ťuká na rameno číšník, vzájemně si kynou hlavami a pak číšník pokládá Lukavskému do klína talíř s jídlem. Ostrím, zůmuji: je to ryba fugu...

Probouzím se a mám strach. Na stole je poloprázdná láhev skotské, vyhaslá fajfka, popelník plný cigaretových špačků, pistole, papíry a bordel. (Telefon tu není – pevnou linku mi před dvěma měsíci odpojili.) Vstávám a trochu se potácím, nalézám své džíny a vyndávám z nich mobil. Vytáčím číslo kapitána Kašmíra. Nezvedá to. Venku svítá, je krásně červánková obloha. S mobilem u ucha jdu k umyvadlu, levou – volnou rukou stahuji hadici z kohoutku, pouštím vodu, předkláním se a osvěžuji se pár doušky. Kašmír to pořád nezvedá. Není času nazbyt, беру vše potřebné (mobil, klíče, peněženku, pistoli, cigarety, klobouk) a volám si taxi. Cestou ven si zapínám čistou kostkovanou košili.

Je nedělní ráno, po dešti, nikde ani noha. Přijíždí můj taxík a alespoň podporučík Vondráček mi konečně zvedá telefon.

„Haló?“ hlásí se rozespale.

„Podporučíku, vstávejte, ihned!“

„Kdo je? Mami?“

„To jsem já – detektiv Polívka.“

„Ahá, detektive, objednejte mi pizzu s bezolovnatým králíkem, vypiju si to doma.“

„Proberte se, člověče!“

„Už, už, už...“ zívá, „co se děje, detektive?“

„Ihned se oblíkněte, sežeňte kapitána Kašmíra a vyjed'te do toho městečka, kde jsme našli Radanu Strupkovou.“

„Zase tam? Proč?“

„K manželům Lukavským, starším. To jsou rodiče Mirky Lukavský.“

„Ach tak...“ znovu zívá.

„Myslím, že jsou v nebezpečí.“

„V jakém nebezpečí?“

„Někdo z nich brzy udělá zombíky, nebo už udělal.“

„Ach tak.“

Nasedám do taxíku.

„Zavolám kapitánovi Kašmírovi a sejdem se tam,“ přislubuje Vondráček.

„Dobře, pospěšte si,“ říkám a taxíkář se rozjíždí tam, kam mu říkám, aby jel...

Podporučík Vondráček volal na mobil kapitánu Kašmírovi. Ten to nebral. Po pár vyzvánění to vzdal, v koupelně si opláchnul obličej, vyčistil zuby a učesal vlasy. Když tu dostal nápad: znovu vzal do rukou telefon a volal Kašmírovi – tentokrát do kanceláře. Po dvou vyzváněních, byl příjemce zastižen:

„Kapitáne...“

„Vondráčku, to jste vy?“

„Ano, jsem.“

„Co chcete?“

„Právě mi volal detektiv Polívka a řekl, ať vás zbircuju.“

„Co prosím? Vyjadřujte se jasně, Vondráčku, jsem od tří hodin na nohou.“

„Řekl, ať jedeme za ním k manželům Lukavským – starším.“

„Vážně?“

„Podle něj jsou prej v nebezpečí.“

„To je zvláštní... On už tam jel?“

„Jo, jel. Proč je to zvláštní, kapitáne?“

„V noci jsem se probíral záznamy zaměstnanců márnice, probral jsem jejich evidence, prověřil jsem jejich zaměstnance a přišel jsem na dost zvláštní věc...“

Proč si bere slovo zase ten neschopný Vypravěč z minulosti?! Dost! Tohle je můj případ, můj příběh. A budu si ho vyprávět, jak chci – jen ze svého pohledu! A teď! Dost už bylo Vypravěčů z minulosti – teď mám slovo JÁ:

Míjíme dům, kde jsem kdysi bydlel. Domky: jeden jako druhý, předměstí, vysoké živé ploty, a támhle je dům Lukavských.

„Tady mi zastavte, prosím.“

Platím taxíkáři a vystupuji. Jdu pomalu podél živého plotu, čekám, až taxík odjede, a vytahuji pistoli. Odjišťuji zbraň a přidávám do kroku. U Lukavských se zadní branka nezamyká – otevírám ji a rozhlížím se v zahradě. Nikde nikdo. Ze stodoly slyším nějaké zvuky. Nevím, jestli tím směrem něco zavolat, nebo jestli mám zůstat v utajení.

„Ále, detektive, vás jsme tu dnes nečekali...“, volá hlasitě pan Lukavský, nepozorovaně zhmotněn odkudsi.

Jsem opářený. Paní Lukavská vychází ze stodoly.

„No to jsou k nám hosti. Čemu vdčíme za vaši návštěvu?“

„Něco se stalo, detektive?“ ptá se pan Lukavský.

„Víte – já...“

„Povíte nám to vevnitř, vařeno sice ještě nemám, ale vy jistě rád ochutnáte moji bábovku,“ láká mě paní Lukavská, „je sice včerejší, ale zato moc dobrá takhle po ránu, s kafičkem...“

„Moc rád, paní Lukavská,“ schovávám pistoli zpátky za pas. „Mohl bych použít váš záchod?“

Koupelna těch staříků je velmi studená místnost. Sedím na míse a pročítám se staršími Playboyi pana Lukavského. Stačilo by vzhlednout k protější zdi a ušel bych obraz, na němž je namalována loďka plující po vodě pochybné barvy, zahalená oranžovým světlem vycházejícího slunce a spoustou mlhy. Ale já raději studuji ty Playboye. Na jedné stránce jsou hodinky velmi podobné těm, které má pan Lukavský. Omegy za šedesát čtyři tisíc. Pan Lukavský má jistě jen solidní napodobeninu. Splachuji a čekám... Ten záchod to celé jaksi nepojal. Tušil jsem to. Myji si ruce a čekám, až se nádržka znovu naplní. Čtu drobná písmena pod tím obrazem: Impression, soleil levant, Claude Monet. A na straně je: Made in Poland. Podobného původu budou nejspíše i ty hodinky. Nádržka se konečně naplnila a tak to úspěšně splachuji.

Na chodbě si prohlížím pár fotek na zdi. Jsou tam hlavně fotky dcery Miroslavy a jejího chotě: jejich svatební fotka, fotka z výletu, z túry, prohlídky hradu. Tady je společné foto s Lukavskými, rodiči pohřešovaného Kamila. (Mají všichni sice stejné příjmení, ale navzájem nijak příbuzní nejsou. Prý ne, no – říkal to podporučík Vondráček, že to prověřoval protestant Mazoch. Nezbyvá než jim věřit.) A tady jsou ti lidé, kteří na mě právě čekají v kuchyni – zdá se, že je to fotka z dovolené: jsou oblečení dosti neobvykle (sandály,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Detektiv***.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.